

Een meisje,
de definitie van perfectie,
in elk gebaar zo puur.
Een visioen van schoonheid,
in een wereld vaak zo guur.
Ik,
een schaduw in haar zonlicht,
een vlek in haar helder bestaan,
besepte al snel,
met een hart zo zwaar,
dat ik naast haar niet kon staan.
Zo bleef ik achter,
met herinneringen,
in de schaduw van haar licht.
Een meisje zo perfect,
een liefde zo zuiver,
maar voor mij geen zicht.
Elke glimlach die zij mij schonk,
was als een geschenk te rijk,
een herinnering aan wat nooit kon zijn,
ons koninkrijk.

Mijn vingers glijden langs de vergeelde randen van de brieven die je ooit stuurde, een relikwie van een vervlogen tijd.

Het papier, broos en bevlekt, draagt de onuitwisbare sporen van jouw aanwezigheid.

Elke brief een stille getuige van jouw handschrift, dat eens dans- te over het papier als bladeren in een herfstbries.

De woorden, eens gevuld met warmte en liefde, lijken nu een andere taal te spreken, een taal van verlies en verlangen.

Jouw manier van schrijven, uniek en herkenbaar, roept beelden op van dagen gevuld met gelach en nachten geweven van ge- deelde dromen.

Maar nu, in de eenzaamheid van mijn gedachten, voelen deze woorden anders.

Dezelfde letters die ooit troost en vreugde boden, lijken nu bela- den met een zwaarte die mijn hart doet krimpen.

Het is alsof jouw woorden, ooit zo zacht en troostend, nu tegen mij gekeerd zijn, messen die langzaam mijn ziel kerven.

In deze kamer, omhuld door het zwakke licht van een eenzame lamp, herlees ik de regels die ons verhaal vertellen.

Een verhaal van liefde en verlies, van herinneringen die zowel koesteren als kwetsen.

En toch, ondanks de pijn en de spijt die nu in jouw woorden schuilen, kan ik het niet laten om ze steeds weer te lezen, als een mantra, een zoektocht naar iets dat misschien nooit meer gevonden kan worden.

Zo breng ik mijn nachten door, verloren in een zee van papier en inkt, drijvend op de golven van een verleden dat niet meer is.

Jouw brieven, eens een bron van geluk, zijn nu de kaart van mijn melancholie, een landkaart van een liefde die eens was, maar nu slechts fluistert in de schaduwen.

Het lijkt alsof iemand stiekem
meer uren in de dag heeft gestopt,
want zonder jou,
elke minuut,
voelt als een eeuwigheid,
onafgebroken,
non-stop.
De muren fluisteren jouw naam
in dit stille, lege huis.
Elke echo van de klok
herinnert aan jouw zachte geluid,
jouw thuiskomstgeruis.
De wereld draait door,
maar ik sta stil.
Gevangen in een tijdloze zee,
waar elke seconde een uur lijkt.
Zonder jou,
alles doet mee.